

„Meie, me pole enam väikesed!”

Tartu Veeriku Kooli lõpetab 15. juunil 32. lend.

Meid on 47...

Me oleme mänginud mälumängu, sulgpalli, tõuganud kuuli, heitnud ketast, maadelnud, lennutanud droone, ratsutanud, õppinud muusikakoolis, jäädvustanud fotodele miljoneid hetki, ujunud, trikitanud rattal, vallutanud mägesid ja metsi, teinud bändi, tantsinud nii, et keegi ei näe, näidelnud suurtel ja väikestel lavadel, nokitsenud ehitada ja remontida, keetnud, küpsetanud, marineerinud.

Me oleme hinnanud ühiseid tegevusi, möllanud Veurovisioonil, rännanud õpetajatega lähedale ja kaugemale, aidanud üksteist väikestes ja suurtes muredes, jaganud rõõme, naernud—lõputult, nutnud—natuke.

Me oleme armastanud oma kooli. Aitäh!

***

Mäletan, kui käisime kolmandas klassis ja Kersti Krüünvald andis meile loodusõpetust. Loodusõpetuse tund oli alati reedel viimane tund, see meeldis meile väga, kuni ühel reedel hakkas tunni ajal häirekell tööle. Me polnud kunagi varem midagi sellist kuulnud, alguses ei saanud me arugi, mis hääl see selline oli, aga kui õpetaja järsku uksest välja vaatas ning natukese aja pärast meil talle järgneda palus, tekkis paanika. Läksime välja ning süda puperdas väga. Ainus, mida sellel hetkel tahtsime, oli minna koju. Kuid direktor käskis meil siiski tundi tagasi minna, sest toimunud oli valehäire. Üks poiss oli põrkepalliga häirekellale visanud ning sireen oli käima läinud. Meie aga arvasime, et me saame surma ja kool põleb ära ja mida kõike veel. Kui tundi tagasi läksime, ei suutnud me enam keskenduda ja kuna õpetaja nägi, kui šokis me olime, lubas ta meil natuke enne tunni lõppu koju minna. Ka järgmisel reedel juhtus sama asi, kuid seekord enam koju ei saanud.

***

Klassireisil viskasime pitsa lõkkesse ja panime Karl Kristoferi sokid toki otsa, et teha sellest tõrvikut.

„Meie, me pole enam väikesed!”

***

Esimene mälestus seoses õp Timpmanniga on, kui filmisin teda üht katset tegemas ning lisasin selle oma Instasse. Enamus üheksandikke nägi seda, ma ise olin tol ajal kaheksandas. Samas oli mul kuidagi õp Timpmanni lapselaps Snapis, ta kirjutas Timpsule ja oi, kui vihane Timps oli. Kõigepealt karjus üheksandike peale, aga need ütlesid, et mina tegin. Kui järgmisel korral tundi läksin, oli Timpsu maruvihane. Tiris mu õppejuhi juurde ja kutsus klassijuhataja ka, järgnes päris tuline arutelu. Lõpuks sai Timps aru, et õppejuht ja klassijuhataja ei mõista internetist midagi ja hakkas mind hoopis nende eest kaitsma, mitte süüdistama. Pärast klassi tagasi jalutades naersime koos, aga käitumishinne läks mul ikkagi alla.

***

Oli järjekordne huvitav matemaatikalaager. Kell oli ületanud öörahu piiri. Kui tuppa astusid Robin ja Martin. Nad ütlesid, et neil on igav ja me hakkasime niisama nendega rääkima. Äkki kuulsime, et õpetajad koputavad tube läbi. Me mõtlesime välja ideaalse plaani 1 minuti jooksul. Krisliin, Robin ja Martin lähevad WC peitu ja Mariliis peab õpetajaga rääkima (valetama). Merili küsis, et ega teie juures poisse pole, et nad on kadunud. Ja Mariliis vastas väga hea näitlemisnäoga, et ei, me pole neid küll näinud. Ta

uuris veel, et kus Krisliin on, aga ka sellele küsimusele oli vastus olemas. „Ta on WC-s,“ vastas Mariliis. Õpetaja jäi uskuma. Ta läks ära, kuid kui poisid hakkasid ära minema, jäid nad vahele ja Mariliisi valetamisoskused olid asjata. Nüüd ei teagi, kas Mariliisi julgeb usaldada.

***

Olime Venemaal. Meil oli vaba aeg, nii et läksime ümbrust avastama. Hotelli tagasi tulles võtsime Oskari ka kaasa ja jalutasime veel kaugemale. Ütlesime Oskarile, et oleme eksinud. Oskar läks paanikasse.

Kehalise tunnis avastasime enda taskutest kondoomid, mille oli meile andnud inimeseõpetuse õpetaja. Duširuumis täitsime ühe neist veega ja kandsime kaasas, kuni see garderoobis lõpuks katki läks ja vesi Siimu saabastesse voolas. Salaja oli vaja, saapad kaenlas, joosta tagasi duširuumi, et neid kuivatada ning mitu päeva nuputasid teised, kes garderoobis vett loopisid.

***

Tegime 8. klassis loovtööd ja olime koolis kella üheteistkümmeni õhtul, et see valmis saada.

***

3. klassi lõpus Lätis sõitsime mingitel rööbastel kõrge metsa vahel. Kätriin ja Mia-Mari põrkasid kokku, nii et Mia-Mari prillid kukkusid alla.

9a

Tartu Veeriku Kool 2018/2019

„Meie, me pole enam väikesed!”

***

Kord 9. klassis võtsin tööõpetuse tunnis kogemata jootekolvist liiga madalalt kinni ja põletasin oma sõrmeotsad ära. Õpetaja ütles, et ma peaksin need külma vee alla panema ja siis saab kõik korda. Kõik ei saanud korda.

***

Ükskord suutsin ma oma jala äkki teises või kolmandas klassis välja väänata ning olin „nii“ vigastatud, et ei saanud ise süüa süüa. Istusin muudkui klassis ja kui kuskile liikusin, siis ainult kooli ning koju ja seda ka oma karkudega. Õnneks olid mul hästi toredad klassiõed, kes olid nõus mulle sööklast toidu klassi tooma, et ma ikka süüa saaksin. Sellega jäi mulle meelde, et meie klassis on heatahtlikke ning hoolivaid õpilasi.

***

Kõige rohkem on meie klassireisidest mulle meelde jäänud meie Ööbikuoru reis. See oli meie esimene reis, kus me reaalselt jäime ööseks. Enamus klassikaaslastest jäi päris varakult magama. Mina ja paar õpilast veel käisime kell 4 öösel pesapuus päikesetõusu vaatamas. Öues oli päris külm, kuid see oli seda väärt. Vahepeal käisime kõik kämpingud läbi ja tegime teistele väikse äratuse. See oli huvitav reis, sest sai palju nalja.

***

Kui me tegime loovtööd, kus pidi rääkima meie koolist, siis tulid rääkima vilistlased. Nad rääkisid, kuidas tehnoloogia õpetaja Meelis Sulg, väljast tugev kui kalju, seest pehme kui sulg, oli neile õpetanud, kuidas telekat seinale paigaldada, mis olevat sealt hiljem sealt alla kukkunud. Nad ütlesid, et sellest pole hullu ja et Meelis on ikkagi nende lemmik. See jutt oli filmides nii naljakas, et meil läks vähemalt 7 katset, et saada see normaalselt üles filmida.

***

Oli üks tavaline kiire koolipäev. Suundusime füüsika tundi. Lahendasime usinalt ülesandeid, kui kõlas häirekell. Kõik õpilased teistest klassidest suundusid välja. Kuid Timpmann ütles: „Istuge paigal ja lahendame selle ülesande veel lõpuni!“ Kui ülesanne lahendatud sai, kiikas õpetaja uksest välja ning kuigi häire ei olnud kaugeltki läbi, läksime me tunniga edasi.

***

Meie füüsikaõpetaja räägib alati väga imelikke lugusid ning ma mäletan tema ühte lugu, et kui sa tahad alligaatorit kinni püüda, siis mine kohta, kus neid jões on ning jää sinna magama, sind nähes jäävad nemad ka magama sinu kõrvale ning kuna sina jäid enne magama, ärkad sina ka enne üles ning kui sa üles ärkad, siis sa vaatad binokli teisest otsast sisse, siis on alligaator väike ning sa võtad ta sõrmede vahele ja paned purki, mis sul juba kaasas oli.

„Meie, me pole enam väikesed!”

***

Mäletan, kui äkki neljandas klassis oli meil üks klassivend Kristo, kes tõi klassile päris tihti oma isa tööjuurest suuri keerutatud pulgakomme. Neid, mida poes müüdi 1 euro ja 50 senti eest. Ühel päev tuli Kristo samuti pulgakommidega kooli ja kui mina läksin küsima, siis ta ütles, et ainult üks komm on alles ja selle eest ma pean talle andma 2 eurot. Nii ma siis otsisin kotist oma viimased kaks eurot ja andsin need talle, saades vastu selle pulgakommi, mis kõigile meeldis. Võtsin kommi pakist lahti ja nägin, kuidas Kristo jagas teistele oma kotist tasuta pulgakomme. Niimoodi läksid minu viimased kaks eurot Kristole.

***

Kord ilmus Karl Kristofer klassiõhtule Selveri kilekotiga, milles oli plastikust vibu ja nooled. Kõik tahtsid hullult sellega lasta ja lõpuks, kui kord oli Marili käes, ei tahtnud Karl vibu enam jagada ning läks Marilile kätega kallale. Klassiõhtu lõppes kiiresti, kui õp Reene meid laiali ajas.

***

Ma mäletan, kuidas ükskord näidati meile aulas roomajaid ja kuidas keset roomajate näitamist üks tüdruk istus oma tooli pooleks.

***

Kunagi ammu olime klassiga õp Reene maakodus. Läksin magamiskotti ja liikusin nii pimedas ringi. Kahjuks ma ei näinud, kus trepp on, ja kukkusin sealt alla. Samast mäletan, et Kristofer tuli umbes kell 12 öösel telgist tuppä, saiapäts ja Nutella kaasas, ning murdis kapist tüki, et seda noana kasutada.

***

Käisime klassiga Venemaal. Olime tüdrukutega neljakesi ühes toas ja klassivennad Karl ja Janno tulid meie tuppä kokkama. Varsti hakkas pannil miski kärssama ja aknakate tuli ära võtta, et suits toast välja läheks. Karl Kristofer vehkis aknakattega ning ühel hetkel kuulsime, kuidas lambikuppel laest alla kildudeks lendas.

***

Kui me algklassides käisime, polnud igapähe nutitelefone. Paljudel olid nuppudega telefonid. Marleen sai endale nutitelefone ning ta tõmbas sinna ühe kana mängu. Kõik anusid ja palusid teda, et nad saaksid mängida. Seega iga vahetund oli järjekord, kes saab kana mängu mängida.

***

Seitsmendas klassis said kõik poisid muusikas rahvastemuusika töö kahed ja ühed. Seal ei olnud mitte ühtegi positiivset hinnet. Ma mäletan, et me saime need hinded teada tehnoloogia tunni vahetunnis. Me ei ole vist kunagi nii kõvasti oma hinnete üle naernud. Meil olid lausa pisarad silmis, kuna meil oli rohkem ühtesid kui kahtesid. Pärast seda otsustasime kõik spikrid teha ja minna järeltööle. Spikerdamine läks nii edukalt, et kõik said viied ja kõigil oli üks viga, sest spikris oli üks sõna valesti.

***

Oli järjekordne kodunduse tund. Minu rühm otsustas teha koogi ja lõhepasta. Mina ja Ene-Ly hakkasime tegema lõhepastat. Kõik oli ilma vahejuhtumiteta möödunud, kui tuli pastale lisada toorjuustu. Ene-Ly oli kaasa võtnud kaks 200g pakki. Ta lisas mõlemad pakid pastale. Hakkasime sööma ning pasta oli väga rammus, mõtlesime, milles võiks viga olla. Retsepti lugedes saime aru, et Ene-Ly oli lisanud neljakordse koguse toorjuustu.

***

Algklassides kehalise tunnis tegime mingit mängu, kus olime paarides ning üks paariline pidi teist, kel silmad kinni, mäest alla juhatama. Muidugi minu paariline arvas, et oleks jube naljakas, kui juhataks mu vastu puud.

***

Mäletan, et see võis olla kolmas klass, kui meie esimene klassijuhataja andis meile ülesande teha plakat ühe linna või mingisuguse Eesti paiga kohta. Tuli ka teha sellest legend, kuidas võis selline koht endale sellise nime saada (näiteks Kõrveküla, sest seal oli kunagi palju kõrvenõgeseid). Mina sain muidugi valesti aru ning mõtlesin, et koha peab ise välja mõtlema ja tuleb olla loominguine. Ja nii ma siis tegin Kanavarba saare. Mina, kes ma joonistada ei oska, joonistasin oma kõige ilusama kana. Ja kui järgmine päev esitlused olid, tulid kõik oma linnadega, seal oli Rakvere, Tallinn, Kõrveküla jne. Ja siis ma sain aru, et ma olin selle töö väga valesti teinud. Päris naljaks oli ja piinlik ka.